

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje w części odrzucone, a w pozostałym zakresie oddalone.
- 2) Yoshida Metal Industry Co. Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 389 z 23.11.2015.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 maja 2017 r. – Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej/Deluxe Entertainment Services Group Inc.

(Sprawa C-437/15 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Znak towarowy Unii Europejskiej — Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „deluxe” — Odmowa rejestracji przez eksperta)

(2017/C 239/07)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Palmero Cabezas, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Deluxe Entertainment Services Group Inc. (przedstawiciele: L. Gellman, advocate i M. Esteve Sanz, abogada)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 4 czerwca 2015 r., *Deluxe Laboratories/OHIM (deluxe)* (T-222/14, niepublikowany, EU: T:2015:364), zostaje uchylony.
- 2) Sprawa zostaje przekazana Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 346 z 19.10.2015.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 18 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf – Niemcy) – Hummel Holding A/S/Nike Inc., Nike Retail B.V.

(Sprawa C-617/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Znak towarowy Unii Europejskiej — Artykuł 97 ust. 1 — Jurysdykcja międzynarodowa — Powództwo o naruszenie skierowane przeciwko spółce mającej siedzibę w państwie trzecim — Spółka pośrednio zależna mająca siedzibę na terytorium państwa członkowskiego sądu, do którego wniesiono powództwo — Pojęcie „przedsiębiorstwa”)

(2017/C 239/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Hummel Holding A/S

Strona pozwana: Nike Inc., Nike Retail B.V.

Sentencja

Artykuł 97 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że prawnie samodzielna spółka mająca siedzibę w państwie członkowskim, która jest spółką pośrednio zależną spółki dominującej niemającej swojej siedziby w Unii Europejskiej, stanowi w rozumieniu tego przepisu „przedsiębiorstwo” tej spółki dominującej, jeśli ta spółka zależna stanowi ośrodek działalności dysponujący w państwie członkowskim, w którym się znajduje, pewną formą rzeczywistej i stabilnej obecności, w ramach której prowadzona jest działalność gospodarcza, a która znajduje wyraz zewnętrzny w sposób trwały, jako przedłużenie działalności wspomnianej spółki dominującej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 38 z 1.2.2016.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 18 maja 2017r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas – Litwa) – UAB „Litdana”/ Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Sprawa C-624/15) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 314 — Procedura marży — Przesłanki stosowania — Brak zgody krajowych organów podatkowych na zastosowanie przez podatnika procedury marży — Wzmianki na fakturach odnoszące się zarówno do zastosowania przez dostawcę procedury marży, jak i do zwolnienia z podatku VAT — Niezastosowanie przez dostawcę procedury marży przy dostawie towarów — Przesłanki wskazujące na istnienie nieprawidłowości lub przestępstwa przy dostawie towarów

(2017/C 239/09)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UAB „Litdana”

Strona pozwana: Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Przy udziale: Klaipėdos apskrities valstybinė mokesčių inspekcija

Sentencja

Artykuł 314 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/45/UE z dnia 13 lipca 2010 r., należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się on temu, aby właściwe organy państwa członkowskiego odmówiły podatnikowi, który otrzymał fakturę zawierającą informacje dotyczące zarówno procedury marży, jak i zwolnienia z podatku od wartości dodanej (VAT), prawa do zastosowania procedury marży, nawet jeśli z późniejszej kontroli przeprowadzonej przez te organy wynika, że podatnik-pośrednik, dostarczający używane towary nie zastosował w rzeczywistości tejże procedury do dostawy towarów, chyba że zostanie ustalone przez właściwe organy, że podatnik nie działał w dobrej wierze lub że nie podjął wszystkich racjonalnych środków leżących w jego mocy w celu upewnienia się, że dokonywana przez niego transakcja nie prowadziła do udziału w przestępstwie podatkowym, co powinien sprawdzić sąd odsyłający.

⁽¹⁾ Dz.U. C 48 z 8.2.2016.